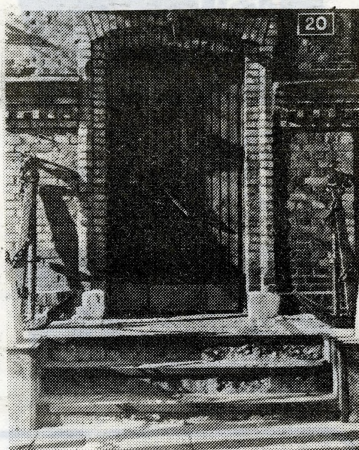

Pärnu Mere- kooli lõpu puhul

Uitmõtteid

Oli kena ja põhjendatud arvamusteavaldus selle kooli tegevuse lõpetamise puhul. Kõik oleks justkui hästi läbi mõeldud merehariduse korraldamise seisukohalt ja ees terendamas uus ja parem koolikorraldus, mis meie meresõidu lõpuks jälle eestlaste pärisosaks peaks muutma. Ainult R. Pihhus millegipärast ei paista asjaga päri olevat ja leiab, et kool just siis kinni pandi, kui kauaoodatult sinna eesti poisid tulema hakkasid. Eks ta ole. Aga me katsume praegu nii palju kui vähegi võimalik kilbile tõsta seda positiivset, mis Eesti Vabariigis tehti, ja samal ajal paljutki mitte arvestades. Kasvõi rannarahva koolitamise osas. Pärnu oli ju keskus, kus tol ajal küllaltki kvaliteetset kutseharidust sai just oma piirkonna inimene. See küll ei puuduta ainult mereharidust, kuid merega sina-peale saamist küll. Nimelt tegutses Pärnus aastail 1929—40 Eesti ainus kalaasjanduse kool, esialgu üheaastase, hiljem kaheaastase programmiga. Ja kooli õpilased olid valdavas enamuses just Pärnumaalt. Ehk tasub siinjuures natuke meenutada ka seda, et esimesed Eesti merekoolid, mis alustasid tegevust juba tsaariajal, olid nii mõneski üsna väikeses "asustatud punktis". Meil kaotati maal ära väikesed koolid — nüüd luuakse neid taas. Meil olid rannapoiste jaoks mere- ja kalameheharidust andvad koolid ka mujal kui pealinnas Tallinnas — nüüd ei enam.

Kui omal ajal Pärnus kalanduskooli rajati, võttis riigi kõrval osa kulusid enda kanda ka Pärnu Linna- ja Maavalitsus. Ju nad aru said, et haritud inimestest, ükskõik mis alal nad ka ei töötaks, ka Pärnu linnale ja maale tulu tõuseb, et kultuuritaseme tõstmiseks kulutatud raha ei ole mitte niisama tuulide lastud. Kalanduskool pidi andma lisateadmisi neile, kel juba teatud kalapüügi kogemus olemas ja võimalusel valmistama ette ka konsultante jt. spetsialiste, kel edaspidi oleks võimalus teadmisi täiendada vastavatel kursustel. Kogu õppetöö korraldus oli elulähedane, palju oli ette nähtud praktilisi töid ja õppekäike. Suvine õppetöö põhiosas praktika oligi. Samal ajal oli peetud vajalikuks õpetada ka eesti keelt, matemaatikat, joonestamist, loodusteadusi, keemiat, füüsikat, inglise keelt, kodanikuteadust, kutsealast tervishoidu. Meie mõistes väike lõpetanute arv — 117 — ei olnud saanud kooli sulgemise põhjuseks. Samal ajal said õpilased kogemusi ka kultuuriiliste ürituste läbiviimiseks, sest seltsielugi oli aktiivne, isegi oma lehte anti välja. See kool loodi majanduslikult väga kehvale baasile ja esimesed aastad eriti olid juhatajale O. Akkovi (Avango) üks lakkamatu majandusasjade mure. Aga tööd hingega tehes jõuti üle nii mitmestki hädast.

Ajad on muutunud, olud ja inimesedki. Üha enam räägitakse sellest, et inimesed on kaotanud oma juured. Oma juured on ka pikka aega merd sõitnud mehel. Arvan, et mida nooremalt need läbi lõigata, seda ebakindlamaks side koduga jääb. Äkki on hoopis Tallinnas ülellia merekoole?

Reet Naber

• Praktikapäev Pärnu Kalanduskoolis

toobrini 1923, järgnevalt kuni 31. detsembrini 1924 Leineri tänaval, 1. jaanuarist 1925 kuni 1. oktoobrini 1927 taas Narva maanteel vanas kohas. Ja just sealt siirduti "Meremeeste Kodu" ruumesse.

Mis puutub kooli kolimisse Vene tänavale, siis seal oldi põhiaadressi järgi (praegune numeratsioon) majas nr. 31. Seda maja aga M. Kuik üldse ei maini.

Veel leiab lugeja ühe foto allkirja, mis viitab Tallinna Merekooli lipule ja pildistamisajale — 1930. a. Ometigi annetati lipp õppeasutusele alles 27. oktoobril 1936 ja sellest ajast pärineb ka ülesvõte.

Heino Gustavson